

opusdei.org

Лист Прелата (квітень 2016)

Прелат у своєму квітневому посланні надає особливого значення темі прощення. «Пробачати образи ближнім у певному значенні є найбільш божественною річчю, яку може здійснити людина».

11.04.2016

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Протягом цього Страсного Тижня черговий раз ми зворушені любов'ю, яку Бог має до людей. *«Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним. Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти»*.[1]

Скільки подяки ми повинні висловити Пресвятій Трійці за цей вилив доброти та милосердя. Особливо якщо усвідомити, що *«Христос бо, тоді як ми були ще безсилі, у свою пору, помер за безбожних»*.[2] Страждання та смерть Господа становлять вершину союзу, який Бог вільно побажав встановити з людством. **«Також і Господь Бог узяв на Себе зобов'язання щодо нас. Його першим заангажуванням було створення світу і, незважаючи на всі наші спроби знищити**

Його, яких чимало, Він чинить усе для того, аби підтримувати його живим. Але Його найбільшим заангажуванням було дарувати нам Ісуса. Так, Ісус є найбільшим зобов'язанням щодо нас, яке Бог узяв на Себе».[3]

З огляду на дану обіцянку, яка неодноразово поновлювалася протягом історії спасіння, втілений Син Божий не обмежився тим, що пробачив нам гріхи живучи і працюючи серед нас на землі, хоча й найменша його дія мала б надзвичайну вагу для нашого відкуплення; Він не задовільнився лише заступництвом за людей, хоча й знав, що Бог Отець завжди вислуховує Його молитву. Він вирішив іти до кінця, *«тому що ніхто не спроможний любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає».*[4]

Зворушливими є слова Ісуса Христа Відкупителя під час Його агонії на хресті. Першими були ці: «*Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять*».[5] Він не думає про приниження та біль, які переживає, ні про жорстокість тих, котрі Його розпинають; Він думає лише про образу, яку завдають Богові. Він прийшов, аби здобути пробачення наших гріхів і його першою фразою є прохання про милосердя. Наступні слова, звернені до Доброго розбійника, спрямовані в тому ж напрямку. Після щирого каяття тієї людини Ісус обіцяє йому відпущення гріхів і життя вічне: «*Істинно кажу тобі: Сьогодні будеш зо мною в раю*».[6] Цим пояснюється прояв глибокої шани, з якою наш Отець цілував розп'яття, так, що для тих, котрі спостерігали за таким його жестом, це було моментом навернення й запрошення

говорити про Христа та його приклад.

Святий Хосемарія був глибоко закорінений у це вчення Ісуса Христа і проповідував його власним прикладом і настановленнями. ***«Пробачати. Пробачати від усієї душі й без краплі образи! Наша поведінка має бути величною і плідною.***

– Таким був жест Христа, прибитого на хресті. «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять», – і звідси народжується твоє і моє спасіння». [7] Чудовий приклад для нас! Просімо Господа, щоб Він навчив нас бути милосердними й одразу ж, не залишаючи місця для злості та образ, вибачати тих, хто завинив перед нами.

Пробачати образи ближнім у певному значенні є найбільш божественною річчю, яку може

здійснити людина. Вона не обмежується лише справою милосердя, але являє собою умову й молитву про те, щоб Бог відпустив нам наші гріхи, як того навчив нас Учитель в молитві «Отче наш»: *«і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим»*.[8]

Одна з основних вад сьогоденішнього суспільства полягає в нездатності пробачати. Окремі люди й цілі нації повертаються і повертаються до отриманих образ, борсаються в тих спогадах, як у калюжі, повній нечистот, і не бажають докласти зусиль, аби забути і пробачити. Наступне дуже чітке вчення нашого Господа, яке уособлює історію божественного милосердя до цілого людства, втілено у словах: *«Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя»*.[9]

Маємо викарбовані в пам'яті сцени з Євангелія, в яких виявляється таке ставлення Ісуса: Його пробачення грішниці в домі Симона фарисея, притча про блудного сина чи загублену вівцю, Його милосердя до жінки, схопленої на перелюбі... І це – стежка, якою ми, християни, маємо пройти, аби уподібнитися до Вчителя. **«Цей шлях можна назвати одним словом: любити. Любити означає мати велике серце, відчувати переживання тих, хто нас оточує, вміти пробачати й розуміти: жертвувати собою, разом з Ісусом Христом, заради всіх душ. Якщо ми любимо серцем Ісуса, то навчимося служити, прозоро і з любов'ю захистимо істину».**[10]

Однак, як повторював святий Хосемарія, для того, аби стати спроможними на таку любов,

потрібно, «щоб кожен вирвав з корнем зі свого життя все, що заважає Життю Христа в нас: прив'язаність до власного комфорту, спокуса егоїзму, схильність до висвітлення себе. Тільки втілюючи в собі Життя Христа, зможемо передати його іншим; тільки переживаючи смерть пшеничного зерна, зможемо працювати в надрах землі, перемінювати її зсередини, роблячи її плідною».[11]

Сцени страждань і смерті Господа, що їх ми нещодавно пережили, ставлять перед нами питання, які нас зобов'язують і на які ми повинні відповісти щиро. Чи вміємо одразу вибачати образи, які найчастіше є плодом власної фантазії або нашої надмірної чутливості? Чи намагаємося простити їх від серця, не повертаючись знову і знову до цих

тем? Чи просимо допомоги у Господа і Пресвятої Богородиці, коли помічаємо, що пробачати видається складним для нас?

Такою має бути наша поведінка постійно, адже не достатньо пробачати один, два, або три рази... Згадаймо відповідь Господа на питання Петра: *«Тут підійшов Петро й каже до нього: “Господи! Коли мій брат згрішить супроти мене, скільки разів маю йому простити? Чи маю до сімох разів прощати?” Ісус промовив до нього: “Не кажу тобі: До сімох разів, але – до сімдесяти раз по сім»*[12], що означає – завжди. І далі, щоб ми добре запам’ятали це, йде притча про жорстокого слугу, який нерозумно непримиренно відмовлявся вибачити мізерного боргу своєму товаришеві, тоді як його господар скасував йому величезну позику.[13] Докладемо зусиль, щоб у цей Рік милосердя і

завжди глибинно приймати вимоги справжнього учня Христа.

Не достатньо з нашого боку уникати зовнішніх образ, але необхідно докласти зусиль для усунення думок і суджень, які суперечать любові. Наша земна хода перетворюється на паломництво до слави Небесної, і для досягнення цієї мети Ісус Христос вказує нам різні етапи. Одну нам демонструє Папа в буллі «*Misericordiae vultus*», коментуючи слова Господа: «Не судіть, і не будете суджені; не засуджуйте, й не будете засуджені».[14]

Святий Отець пише: «...
насамперед, не судити й не засуджувати. Якщо не хочеш, щоб тебе засудив Бог, то й ти не повинен ставати суддею твого брата. Тому що люди, з їхніми судженнями, часто зупиняються на тому, що зовнішнє, тоді як Бог

дивиться на те, що всередині.
Скільки ж зла завдають слова,
викликані почуттями ревнощів і
зздрості! Говорити погано про
брата в його відсутності означає
представляти його в поганому
світлі, шкодити його репутації та
полишати його на розсуд пліток.
Не судити й не засуджувати
означає вміти помічати добро,
яке є в кожній людині, й не
дозволяти, аби вона страждала
через наше часткове засудження
й наше зарозуміле всезнайство.
Але й цього ще не досить для
вираження милосердя. Ісус
закликає також прощати й
давати. Ми маємо бути
знаряддями милосердя, оскільки
першими отримали його від
Бога. Ми повинні бути щедрими
до всіх, знаючи, що також і Бог
великодушно наділяє нас своєю
добротою».[15]

Відтак, маємо інший вимір християнського пробачення: просити вибачення тоді, коли ми помітили, що когось образили. Це не є приниженням, навпаки: це – вияв величі духу, великого серця, щедрої душі. Також і в цьому святий Хосемарія дав нам приклад. З якою легкістю він просив пробачення, зі справжнім смиренням, особливо якщо бачив, що через його виправлення – навіть якщо воно й було справедливим – хтось залишався пораненим! Я пам'ятаю один випадок, коли він зізнався, що просив пробачення у Господа багато разів за, як йому здавалося, недостатню самовіддачу. **«Але разом з тим, – додавав, – я відважуся сказати, що віддаю найкраще своєї душі, те, що Бог Наш Господь мені дарував: я намагався передати вам це все з великою вірністю, і коли я не вмів цього зробити, я відразу**

визнавав свої помилки, я просив пробачення у Бога і в тих, хто мене оточував, і негайно повертався до боротьби».[16]

20 квітня розпочну ще один рік служіння Церкві як Прелат Орус Деї. 23 числа рукоположу в священники численну групу ваших братів, дияконів Прелатури. Багато моліться за мене й за них, а також за всіх священників Церкви. Завжди житимемо *consummati in unitate*[17], у великій єдності в молитві, намірах, справах, щоб Господь продовжував дивитися на нас із милосердям. І триваймо в молитві в інтенціях Папи.

З усією любов'ю вас благословляє

Ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 квітня 2016.

[1] Йн 3, 16-17.

[2] Рим 5, 6.

[3] Папа Франциск. Загальна аудієнція, 20.02.2016.

[4] Йн 15, 13.

[5] Лк 23, 34.

[6] Там само, 43.

[7] Святий Хосемарія. «Борозна», № 803.

[8] Мт 6, 12.

[9] Мт 5, 7.

[10] Святий Хосемарія. «Христос проходить поруч», №158.

[11] Там само.

[12] Мт 18, 21-22.

[13] Мт 18, 23-35.

[14] Лк 6, 37.

[15] Папа Франциск. Булла
«*Misericordiae vultus*». – 11.06.2015,
№ 14.

[16] Святий Хосемарія. «Записи
розмірковування», 29.03.1959.

[17] Йн 17, 23.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-kviten-2016/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-kviten-2016/)
(27.03.2025)